

најстрожем смислу, под изворима уставног права се подразумевају само општи акти који садрже правне норме најјаче снаге и који се доносе од највише (уставотворне) власти. Сви други акти који немају то својство и такву правну снагу или нису донети од уставотворне власти не би могли да се сматрају изворима уставног права у формалном смислу. Такви акти, односно такав акт је пре свега устав јер га доноси уставотворна власт по посебном поступку и он има највећу правну снагу. Изузетно то могу да буду још само уставни закони јер су то такође акти слични уставу с обзиром да су донети од стране уставотворне власти и по поступку по коме се доноси и сам устав. То опет значи да акти неких других власти, пре свега извршне не могу по томе да буду извор уставног права без обзира да ли регулишу уставну материју или не. То је зато што су по формално-правном критеријуму само акти уставотворне власти највише правне снаге, док су акти нижих власти, извршне или неке друге, мање правне снаге па немају тај ранг и не могу да се сматрају извором уставног права. Иако је то тако формално-правно, суштински се другачије прилази овом питању па се уважава и материјални, садржински приступ и критеријум код одређивања извора уставног права. По том критеријуму се уважава и полази од садржине самих аката који регулишу уставну материју с обзиром да устав по природи ствари не може да регулише целокупну уставну материју. Зато је очигледно да поред устава у формалном смислу, изворима уставног права морају да се сматрају и неки други општи акти, без обзира колико су им слични или не, јер регулишу уставну материју, ону која чини предмет самог уставног права. Отуда је уобичајено да се под стандардним изворима уставног права подразумевају следећи акти:

а) Устав

То је у већини држава, почев од краја XVIII века, најзначајнији извор уставног права и најважнији политичко-правни документ. То је акт највише правне снаге који уређује најважније односе у свакој држави. Он се налази у једном свечано прокламованом документу у коме су садржана начела о најважнијим државним органима, њиховој организацији и основним правима грађана. Тако устав поред формално-правног значења има и политичко значење, може да се одреди политички. У том политичком смислу он би садржавао начела о политичком уређењу државе или би претстављао акт стварања механизма власти и потврде основних